

161009 Tacksägelsedagen, 2:a årg. Björn Helgesson

Lovsång

Bibelordet Annika nyss läste för oss är goda nyheter. Här berättas om var alla människor här i kyrkan befinner sig i förhållande till Jesus och hur man kommer till honom. Ordet säger att vi kan vara sovande, väckta eller omvända.

Strax skall jag förklara detta med att vara sovande, väckt eller omvänd, men först något om var Jesus är. Det räcker ju inte med att veta var vi själva är. Vi fick höra att Jesus gick utmed Galileiska sjön och sedan upp på ett berg där han satt sig ner. Det betyder att Jesus gör sig tillgänglig för oss människor. Han gömmer sig inte i någon grotta eller kräver att vi ska genomföra en massa andliga övningar för att få kontakt. Här behövs varken Ignatianska övningar, pilgrimsvandringar eller att man läser många böcker. Inte ens om de handlar om Luther. Nej, det står att Jesus vandrar runt, det betyder att han finns mitt ibland oss, ja, han söker oss där vi finns. Det kan vara utmed den Galileiska sjön, men även på en gata i Örebro eller vid ett torp uppe i Kilsbergen. I Jesaja kan vi läsa: *"Jag har aldrig talat i det fördolda, någonstans i ett mörkt land, aldrig uppmanat Jakobs ättlingar att söka mig i tomheten."* När Jesus på ett annat ställe säger att vi ska gå in och be i vår kammare så skall Gud, som är i det fördolda, höra vår bön, så betyder inte det att Gud finns mer i kammaren eller i det fördolda än på gatan, nej, det Jesus talar om är att vi inte ska försöka framstå som fromma inför andra kristna genom offentlig religionsutövning, som en del kristna tyvärr gör. Man tävlar så att säga i fromhet för att vinna status i sin församling genom att be offentligt eller tala i tungor så andra hör, fast ingen finns på plats som har gåvan att tolka tungomålstalet. Sådant vänder sig Jesus, och sedan Paulus, emot med kraft. Din tro får konsekvenser i det offentlig och det privata men försök inte vinna sociala fördelar med den.

Däremot är Jesus inte långt borta från dig, dold i en kammare. Det är inte så vi ska förstå att Gud finns i det fördolda. Jesus går runt i din vardagsmiljö och han slår sig ner på ett berg, står det. Berget betyder en plats där han är fullt synlig för alla. Du behöver inte leta efter honom på något djupsinnigt sätt. Han är redan här hos oss. Detta är goda nyheter.

Så berättas det att det kommer mycket folk till honom, och de har med sig en mängd handikappade och sjuka. Vilka detta myckna folk är framgår inte. Deras huvudintresse tycks vara att ta med sig alla dessa hårt drabbade människor till Jesus. Att de blinda, lama och lytta inte själva utan hjälp kan ta sig till Jesus är väl uppenbart. De måste ha hjälp. Och när de får hjälpen att rent fysiskt ta sig till Jesus blir de också hjälpta av Jesus. Han botar dem och alla som ser det häpnar. Det är ju inte så konstigt att de häpnar. Vem av er har sett en lam börja gå?

Men den här berättelsen handlar inte om dom, dom andra, utan om oss. Det är vi som är de lama, blinda, lytta och stumma. Jag är varken lam eller blind tänker du kanske och däri har du både rätt och fel. Kanske är du inte fysiskt handikappad, men alla människors grundposition är att vi är andligen blinda, lama och stumma. Innan vi blir satta i rörelse av någon annan. Denna sjukhet kan beskrivas som att man är sovande eller säker. Sover gör den som av gammal vana går i kyrkan för att där är så trevligt, men man har aldrig

lämnat över sitt liv till Gud. Säkert har man i förbigående mött Jesus på stranden av Galilesiska sjön, men man stannade aldrig upp. Man har tittat upp emot berget där han sitter, men inte gått dit. Man umgås inte med honom i bibeln var dag eller faller på knä vid sängkanten var afton. Man sover. Kanske var man en gång vaken, men det är länge sedan. Eller också tillhör man de säkra. Man har så att säga gjort sig förtjänt av en plats i himlen genom att ofta fira mässan, delta i torsdagsträffen eller lyssnat på konserter, och ja, man är säkert döpt och tillhörig Svenska kyrkan. Man har så att säga gjort allt rätt och borde därför rimligen ha sitt på det torra. Man kan t o m vara präst, vaktmästare eller sitta i församlingrådet. Är man en sådan klippa och dessutom har ett fromt språk är det väl inte mer än rätt att man är en kristen? Vad mer kan man begära? Men man är långt ifrån Jesus där han vandrar längs med stranden eller slagit sig ner uppe på berget. Man är troende i egen kraft.

Men så händer något. Någon kommer och tar med mig på en resa. Någon som säger: kom, jag ska leda dig rätt. En av dessa namnlösa. Kanske ropar man först argt: Kan själv, men efter lång tid når man självinsikt: Man kan som lam inte själv ta sig till Jesus. Det står att mycket folk kom till honom och de hade med sig lama, lytta och blinda. Vilka är det myckna folket? Det är först och främst den Helige Ande. Hjälparen som blåser var han vill. Han blåser in i hjärtat och stör den sovandes sömn och gör den säkre osäker. Av egen kraft kan den sovande inte vakna eller den säkra börja tvivla på sina gärningar. Om man tvivlar på sin frälsning tar man bara i ännu mer, jobbar hårdare som frivillig, åker på ännu flera retreatar. Men ingenting av egen fromhet hjälper. Den djupa insikten om att jag själv inte är god har kommit för att stanna. Men så blåser vinden på mig och jag väcks ur min säkerhets sömn. Arm i arm med Guds ande börjar man gå mot berget. Helt utlämnad åt ledsagaren. Hjälplos. Korta stunder får ledsagaren kött och blod och blir en medmänniska, kanske en vän i församlingen, som Guds Ande brukar. Man börjar nu läsa bibeln med stor iver och kan inte nog ofta falla på knä med sin egen fattigdom. Man har insett att man är både blind och stum och inget själv kan göra.

Så är man framme vid berget. Ledsagaren står stilla vid ens sida och man hör den varma rösten från den vän man drömt om. Mycket folk kom till honom, och de hade med sig lama, blinda, lytta, stumma och många andra och lade ner dem framför honom. Mins du hur du själv lades ner inför Herren första gången eller kan du känna längtan efter att detta ska ske? Han botade dem, och folket häpnade: stumma talade, lytta blev friska, lama gick och blinda såg. Och de prisade Israels Gud. I det yttre kanske ingen förändring syns: man fortsätter kanske att åka på retreatar och engagera sig ideellt i olika viktiga saker. Men inte längre för att göra sig förtjänt av Guds kärlek. Man vet att man äger den som en gåva.

I vår gemenskap finns de sovande och säkra, de väckta och de omvända. Ja, säkert är det så att vi kan röra oss emellan dessa faser genom livet, både fram och tillbaka. När den omvända slappar i sitt grepp om Jesu hand kan han med tiden somna. Vi har inga möjligheter att bedöma varandra. I det yttre kan vi ana tecken men inte veta. Mycket av detta sker i det fördolda, i kammaren. Det som driver processen kallas nådemedel. Här finns främst bibelordet, dopet och nattvarden, men också församlingsgemenskapen och bönen. Nådemedlens uppgift är enligt evangelisk Luthers uppfattning att de verkar tro i oss. De sätter oss i förbindelse med Kristus. De är medel för vår ständiga omvändelse till Jesu Fader. Men inget medel är nog i sig. Man är inte salig för att man brukar dem, men man kan inte bli en kristen, en omvänd, utan att bruka dem flitigt.

När bibelns ord utläggs rätt blir det Guds ord. Då blir de sovande och säkra oroade, kanske arga på predikanten, och de väckta uppmuntrade. Och när en människa ger upp sitt eget och tar emot allt av Jesus

**Olaus Petri
församling**

börjar stumma tala, det betyder, då bryter den lovsång fram som inte främst är tal och ord utan ett hjärtats instämmande i änglarnas eviga sång inför tronen.

Helig, Helig, Helig!